

Döden grymma at undrymma,
klaga, låta, eij wil båta,
ty när stunden är förh...

Ekerooth, Christopher

1700-1829 81 Cbza 1712 Törn, Erland

Döden grymma at undrymma /
 Klaga/ låta/ ej wil båta;
 Ty när stunden är förhanden/
 Döden slutlig löser banden.

Da

Den Åhreborne/ Vålartade/ och i Lifstiden/

Föräldromen Högt älskelige och Käre/
 Nu hos Gud Salige/ Lilla:

ERLANDUS

ERLANDI Törn

Kyrckioheerdees wijs Saltwiks församling

Wål Ehrewürdige och Högwällärde/

Her Mag. ERLANDI Törns/

Kärälskelige Son;

Efter en tidsz ustandne Sjukdom och Kropsens bräcklig-
 heet; men ther under behåldne Siälens Sundhet/ På sit 6:te/
 ålders Åhr/ i en Salig stund/ förbytte sin Jordiska Sköp-
 plighet/ i Himmelsk Härlighet hwilket Redde

d. 25 Aprill 1712 om Morgonen kl.
 emellan 7. och 8.

Om des ondelöse Testament/ til sit hwilorum/ urki förnäme och Hederwårde
 Solck/ biskopstade/ Saltwiks Kyrckia på Åhland/ den 4. Maji eller Domi-
 nica Misericordias, af samma åhr/ med wederbörlig

Heder/ insat blef En sajdgt wiist:

Af de Hiertelig Sörjande Föräldrars Tienstlybiste.

Tryckt i Åbo af AND. Bäckman

Sket är det gamla slut/ at Döden måste göra a
En ända uppå alt / seen wij wår lefnadzlopp
Ha upfyllt. Men thet mån oss i förundran föra/
At sligt och röns hos de/ som här först fattat hopp
Sin tijd med idog flit / til ålderdomen bahna.
At de så nödgad blij på första steget stana. b.
a. Syr. 14. v. 18. Job. 5. 26. 14 b cap. v. 1. 2.

I förra werldsens tijd/ man funnit gamla Fäder/
Som måtte uthaf åhr/ upfyllt sitt ålders mått;
Bland hwilcka Henochs Son/ Mechusalah sig gläder:
Han Nijohundrad år/ och Sexti Nijo fått.
Sehn låses först/ at han af Döden fick sin ända / c
Som Gud för Adams Brott/ til Menskio-Åkettet sende. d
c Gen. 5. v. 27. d Rom. 5. v. 12

Men nu ej någon hörs til theses åhr framtråda/
Na sellan den upfyllt sin Sexti Nijo åhr.
Här alla med en Mun/ nu Jacobs wiisa qwåda: e
Wår korta lefnadz tijd han ganska ljetet står.
Ja wår eländes tijd kan ej the åhren hinna /
Dch ej på något sätt/ wår förfärs ålder winna. f
e Gen. 47. v. 8. 9. Psalm. 90. v. 10.

Mång yngling måste nu med Kong Hischia klaga:
Min dag han lycktas snart / långt förr än afton blijr:
Tu står mit lijf twårt af i mina halwra dagar.
Jag tänkte wid mig sielf: mån jag tå Morgon sijr? g
Eij sligt ett öfwerwåld än döden alltid öfwar/
Han både fattig rijs/ ja ung och gammal/ sirofwar. h
g Esa. 38. v. 12. h. Syr. 41. 2. 3. 4.

Ther hoos man åldren seer/ mång fattig Man ned trycka/
Som nödgas söda sig uthaf sit tiggeri /
Samt bära sig uppå en Död och lijföds trycka;
Dch blijr doch i sitt stånd för Döden lemnad frij. i

At skönt the dösta sig medh döden at få fara;
Eä wil doch döden them/ til långligt eländ spara k

i. Syr. 48. v. 3.

Men ther emot/ tar han från Jacob Rachel säta. l
I alt för tidig tid/ en Sunamitisk Son. m

En Nains änckia måst sin ende Son begråta/ n
Af den hon endast wänt sin älders tröst och män.

På Jairs Dotter med/ han eij försyn haft trängu/ o
Der Jesus eij had tåckh/ för honom wägen stänga. p

Gen. 35. v. 18. 19. m. 2 Reg. 4. 20. n. Luc. 7. v. 12 o. cap. 8. 42 & 55.

Thes makt Maria seer på Lazaro föröfwas/ q
Sin enda Broder kiär/ vthi des ungdoms währ.

Mång helige ock af Tabex Död bedröfwas/ r
Den Döden hädan tog vthi des blomstrand ähr.

Doch ho är som sä högt på these sig kan undra!
Döden sljke prof/ har mer än tusend hundra.

q. Joh. 11. 1. r. Act: 9. 37. 39.

Wij see nu thenna Dag/ på Bären för oss stända.
En wisnad Törne-Roos/ som är Exempel nog:

Der Döden skillier hän / ifrån all Sörg och wända!
Der mot doch ingen kan/ at klandra/ hafwa fog.

Eä snart en ung Person til Charons säria länder/
Som den gråhärig är/ thet står alt i Gudz händer:

Men obegripligt är: När Gudi sä behagar/
At mången Jordens tyngd / onyttig intet wärd /

Är länge lefwa fär / Men en Rättfärdigs dagar
De hastigt swinna bort / som uthaf Maal förtärd:

Doch tenck! oss står eij an / uthärfka Herrans sinne/
Men wara wäl tilfrids / af wördsamt Abre-Minne.

Wij sad' en **TÖRNE-ROOS**. Har döden teckh hänkalla/
Uthi des blomstrand ähr / af Gudligt sin och Mod!
Hwar

Hwarför' ett gät behag / han wunnit uthaf alla!
Ty han wählartad war i alla Seder god,
Doch Himmlen honom har ett större loford gifwit /
Och ibland helgon all des wackra Namn instrifwit.

Man seer ej uthan skäl des Farkår Lärar falla!
Ty ödes hårda lag sitt lån snart tagit bort /
Och lemnat uthi mull / des senre deel at ställa /
Han söder slite Ord: Den tid war mer än kort /
Ach ach! at jag dig måst / så oförmodli lemna /
Jag kan knapt uthaf särg mer något Ord uthnemna.

Thes Morkår hödr jag ock af ångzlan ynckligt låta /
Wår kåra kuswa Son är från os hådan skild /
Ty tiltra ner af Sorg / på kinder Lärar wåta.
Han är os allom som här lefwa en afbild.
Wij stole alla Dö! doch had jag gerna önskat /
Om möilligt warit at den RODE än längre grönskat.

Här seer man följa med des släkt och Syskon kåra /
Sin hulda wån til graf / nhti en Sorglig drect /
At gådra honom nu sin sidsta Tienst och åhra /
De klaga: at så snart wår wenskap han blef srect!
O Himmel hwad för Sorg; när wij dig nu måst säkna;
Doch gif Gud wij med dig i glädien må upwakna!

Men ej allenast här des blodzförwanter klaga /
At en så blomstrand qwis i Stammen tårckat bort:
O hwad en hertans Sorg en Herrans tücht och aga!
Här hörs och andre som betas af samma tort.
In skönt the ej på sig en Swartan Sorgdrächt dragit.
Lar doch medlijdande des Hertan heel intagit

Eij undran! här blef rönt theß skicklighet och seder/
Thes täckhet klara strål/ thes blida Mähl och Röst/
Thes blöda Sinnes art/ gestalt/ wälskapte leder/
Thes wetskap och förstånd/ som fans uti hans bröst.
Är detta icke nog hwarför de billigt förja/
Då han sin Barndoms år så hartigt sunnits börja.

Men nu i Gudi nögd/ har han alt sat å sijda/
Det fids som werlden har/ han gitter eij mer sij:
Han wet eij af det kors som Swea-Barn nu lijda/
Men gjort sig/ från all werck och olust/ aldels frij.
Då han från werlden hän/ til Himbla borgen flytte/
Han all säfånglighet i Himmelsk glädte bytte.

Ty ger han nu det swar: hwad är at i beklagen/
Min färd från Eder Jord? Jag har en Härlig sak/
Nu har för mig upgät/ then mer än sälle dagen:
Jag får/ med Himlens folet/ hoos Gud/ bo under tak.
Får wäl föräldrar får/ samt Syskon wänner alla/
Then Dag wist kommer snart Gud wil Ehr til sig kalla.

Så niut din Himbla Roo/ haf säl din Himbla fågnad/
Du trefalt sälle Siäl/ ibland Gudz Helgons Tal.
Din krop nu sättes need/ i Jorden/ til sin hägnad/
Tils Herren honom silt/ med Stålen/ eena skal/
Och tu/ in för Gudz Stol/ skal uthan smitto stända/
Ther ingen Odd blijr mer/ eij grät/ eij rop eij wända!!!

Apoc. 14 5. Cap. 21. v. 4.

Christopher EKerooth

Thet är wärldens gamla tid/ at tilföra Sorg och Strid;
Men ehuru Sorgen trycker Segren doch uhr faran rycker.
Thet är dödsens gamla sed at alt slå och fella ned
Han har nedfält min Bror såtha/ Wiä jag då ej ängsligt låtha.

Siunges som. Salig är jag förwist thet är
Sörg mig ej mer etc.

V. 1
Så är jag hastigt kastat kull;
Så är jag snarligt brakt till Mull
Så är min lijfs kraft snart förtård/
Af Dödzens fängzle sorglit snärd.

V. 2
Jagh danka spräng/ stedz glader war.
Jagh gladde stedz min Mor och Far.
Min Syskon hoos mig nöije fan.
Jagh tecklig war hwar ährbar Man.

V. 3
Gudz fruchtan war min högsta skat/
Den war mit nöije Dagh och Matt.
I Böön och Gudlig wijsors Röst/
Fan jagh min högsta Frögd och Tröst.

V. 4
Stor wijsdom jagh wäl intet had;
The spåda ähr slijckt ej tillsad:
Doch war thet stedz min Hertans tröst/
At Gud han höör the spådas Röst.

V. 5
För detta alt mig hwar och en
Högt wördade/ för uthan meen.
Förundrandes the sad försan:
Hwad måst doch thenne blij far Man!

V. 6.

Men se! alt efter Gudz behag/
 Framskyndas den beslutna dag.
 Jagh måste fort och skynda mig;
 Doch wäl o Gud i frögd til tig!

V. 7.

Jagh had in på mit Siätte år/
 Ei hoos mig kändt nån krackhet swär/
 Slät ingen wank min krop han bar/
 Från det jagh först hjit födder war.

V. 8.

Men se en dödlig etter flod/
 En måsling swär/ mig förestod.
 En flod/ den kroppen rensa bordt/
 Hon födr nu mig til dödzens Port.

V. 9.

Som en Soldat i Striden saar/
 En blodig skiorta sig ther taar/
 Ju Blodigare Striden är/
 Ju ädlar Seger följa plår.

V. 10.

Så har jagh kämpat Ridderlig/
 En blodig skiorta tagit mig/
 Eij något rum på kroppen war
 Som eij en blodig Särnad bar.

V. 11.

Såsom en Krigzman sig och får
 Ett löfens ord/ och ther med går
 Rätt Manligen sin fiend moot/
 Eij achtar Död/ nöd eller hoot.

V. 12.

Så war min löse i min Nöd:
 Hielp mig min Jesu för tin Död!

Dät snarlig mig then Näden så/
Til tig i Himmels glädie gå.

V. 13.
Men som en kämppe så blije lönt/
Han blije medh Guld och Värder Krönt;
Så war eij olikt Värder sijn/
Som jagh drog öfwer kroppen min.

V. 14
Medh them jagh nu för Lambes Cron/
Hofwerar som i Seger Cron/
Beprydd medh guld/ en stadig troo/
Der nu min frögd mån ewigt gro.

V. 15
Eij så är en rätt blodig strid/
I Seger wänd och Ewigh Strid.
Der Segren aldrig ända tar/
Och frijden ingen wärking har.

V. 16
Wälsignat war altjä den tijd/
Jagh toligt hårdad nth then strid.
En blodig kamp/ en Seger stor/
Migh dijt har fördt der Iesus boor.

V. 17
Så sof då sött i Iesu Samn/
Wälkommen til en Salig Hamn.
Jagh tröstar mig som jagh förmår.
Tu aldrig uhr mitt Hierta går

V. 18
Ja sof nu sött/ och blif i frijd/
Jagh wentar snart then sella tijd/
Tå Gud skal ge mig tig igen/
Med ewig frögd i Himmelen!!!

Sälunda sin enda och aldrasätthaste Bror til sidsta
Åhreminne uttrade sig wiid grafwen.

JOHANNES. ERLANDI
Törn.